

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp
Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư: bientap.tbptdn@gmail.com Web: WWW.VOVINET.ORG

Tuần báo Điện Khí Phân Giải, dành riêng cho bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Số: 1088 15 tháng 5 năm 2016

Thơ ngỏ

Quyển Luyến

*Quyển luyến tình đời trong chuyển thức
Giải thông đời đạo tự phân liền
Trí tâm tự giác tâm thân hiển
Tự giác thân tâm tận độ duyên*

Vĩ Kiên

Mục Bé Tám từ 25/08/2006 31/08/2006

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải toả uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đứng đắn thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường:

- 1) *Duyên Trời độ bằng cách nào?*
- 2) *Duyên Trời độ là sao?*
- 3) *Chơn tâm là sao?*
- 4) *Minh đạo minh đời là sao?*
- 5) *Ổn định là sao?*
- 6) *Chuyện gì lạ nhứt trong đời?*
- 7) *Ai là thật ai là giả?*

<p>1) Kuala Lumpur, 25-08-2006 <i>Hỏi : Duyên Trời độ bằng cách nào?</i></p> <p>Đáp : Thừa duyên Trời độ là vô cùng Kệ : <i>Thực hành chánh pháp duyên Trời độ Đông tu cùng tiến qui hội tụ Tiến hóa thâm sâu rất nhiệm mầu Khai triển chính mình duyên Trời độ</i></p>	<p>2) Kuala Lumpur, 26-08-2006 <i>Hỏi : Duyên Trời độ là sao?</i></p> <p>Đáp : Thừa duyên Trời độ là vô cùng Kệ : <i>Thực hành chánh pháp tâm ổn định Qui nguyên thiền giác duyên Trời độ Thành tâm tu tiến tâm sáng suốt Thực hành chánh pháp qui thiên giới</i></p>
<p>3) Kuala Lumpur, 27-08-2006 <i>Hỏi : Chơn tâm là sao?</i></p> <p>Đáp : Thừa chơn tâm tức là tâm thật Kệ : <i>Thành thật tu tiến duyên Trời độ Qui nguyên thiền giác tâm ổn định Thực hành chánh pháp tự giác hiền Qui hội tình người tâm tự giác</i></p>	<p>4) Kuala Lumpur, 28-08-2006 <i>Hỏi : Minh đạo minh đời là sao?</i></p> <p>Đáp : Thừa minh đạo minh đời là được cuộc sống Kệ : <i>Một lòng một dạ tự tu tiến Giải tỏa phiền ưu tự giải phiền Thành tâm tu tiến sống an yên Qui đạo qui đời tâm ổn định</i></p>
<p>5) Kuala Lumpur, 29-08-2006 <i>Hỏi : Ổn định là sao?</i></p> <p>Đáp : Thừa ổn định là bình an Kệ : <i>Thực hành ổn định rất bình an Qui hội tình người duyên Trời độ Khó khổ tâm cam chịu không bàng hoàng Thành tâm tu luyện trí tâm an</i></p>	<p>6) Kuala Lumpur, 30-08-2006 <i>Hỏi : Chuyện gì lạ nhứt trong đời?</i></p> <p>Đáp : Thừa chuyện tu lạ nhứt trên đời Kệ : <i>Cần khôn qui một chỉ có tu Thực hành chánh pháp giải khờ ngu Qui nguyên thiền giác tự giải mù Thực hành chánh pháp duyên Trời độ</i></p>
<p>7) Singapor, 31-08-2006 <i>Hỏi : Ai là thật ai là giả?</i></p> <p>Đáp : Thừa người tu mới là thật, người lý luận là giả Kệ : <i>Thành tâm tu tiến mới là hiền Không tu lý luận đều là giả Tạo loạn chưa thức sống khó yên Tạo loạn chính mình khó được yên</i></p>	

CÙNG ĐỌC THƠ ĐỨC THẦY

Tình

Tình đời duyên nghiệp đổi trao,
Tiền trao cháo múc trước sau khó thành.
Chon tâm rạn nứt cạnh tranh,
Hạ tầng công tác, khó hành đến nơi.
Chẳng thông, mê chấp chẳng rời,
Đấu tranh vô lý, Trời ơi ! Hỡi Trời !!
Làm sao tiến hóa hợp thời,
Vía Hồn không ngộ, đời đời khổ đau.
Tâm thân thức giấc nhiệm mầu,
Qui về một lối, đổi đầu Thiên Cơ.
Cảnh đời qui động giấc mơ,
Trở về thực chất đến giờ tiến thân.
Qui y Tam Bảo góp phần,
Khí Thân đầy đủ, hợp phân đạo đời.

Lương Sĩ Hằng.
Tây Đức, 19-10-1989

TRÍCH BĂNG ĐỨC THẦY THUYẾT GIẢNG

VẤN ĐẠO 5 - Khóa 3 thiền Viện Quy Thúc Ngày 04 tháng 10 năm 1986

Bạn đạo: Xin mời anh Phạm Văn Nhân.

Bạn đạo: Sao tự nhiên lên gặp Thầy con muốn khóc...

Đức Thầy: Chỗ đó là một nơi để giải trừc điển trong nội tâm của mọi người, không sao, cứ việc khóc cho nó nhẹ, không có cái gì hết. Cái cảm động là cái xoay chuyển, mà để cho chúng mình cho hành giả thấy rằng điển là sức mạnh, mà điển từ bi là sức mạnh. Chúng ta phải hướng thượng, sống trong cái cảnh, trong cái giây phút thiêng liêng đó, cho nên nó mới giải tỏa được những phiền muộn trong nội tâm. Ai cũng có ẩn trắc trong lòng.

Bạn đạo: Trước hết... Con muốn hỏi Thầy rất

nhiều mà sao... Làm mất thì giờ quá...

Đức Thầy: Không sao, cứ nói!

Bạn đạo: Trước hết con tạ ơn Thầy... Con theo đạo Phật truyền thống và con biết thế nào tam quy ngũ giới, nhưng họ - những bậc thầy của con hồi đó dạy con tam quy ngũ giới, nhưng mà các thầy không giữ được. Con - đệ tử mà con ráng con giữ, nhưng mà thầy, thầy động loạn, thầy làm nhiều chuyện thành ra con mất niềm tin với thầy. Từ lớn con đi đến con học ở trường; trước khi con đi đến học ở trường con biết thế nào là trung, hiếu, tiết, nghĩa. Ở quân trường, cấp trên con dạy con: Tổ quốc, danh dự, trách nhiệm; nhưng con làm được, nhưng họ không làm được; họ chỉ lo làm giàu thôi. Con thù hằn, con thù lắm, Thầy. Xin lỗi Thầy, con đã ước ao một lần, con thêm và

đã làm được, là con khổ trên một cái đầu của một ông thầy chùa. Con khổ, con khổ để thỏa mãn cái thù của con! Tại vì thầy tu mà thầy sân si ngoài đường xá... Và có một lần đã thách, đánh đập một lúc ba ông thầy, thầy đi tu mà vô quán cà phê nghe nhạc. Con trước khi đi lính, con biết ăn chay, nhưng mà khi đó là con bắt đầu ăn thị chó, con bắt đầu vọng ngữ, con bắt đầu ngạo mạn, thù hận, thù hận là chính. Khi con bỏ nước ra đi... qua đây, con lần đầu tiên thấy nhiều bạn nói là: ăn chay, thiền, con cười, lại một cái màn gì đây! Niềm tin con không có. Và khi nói tới ông Tám thì con cũng cười, cũng lại một ông đạo đây, một ông đạo lợi dụng đây, con không tin! Nhưng pháp thiền của Thầy con đã thiền, không phải thiền nữa, pháp môn của Thầy đó là thời gian con học cải tạo trong rừng đó con dùng để chữa bệnh, nhưng mà con không tin ông Tám. Con nói ông Tám chỉ lợi dụng một cái pháp môn để mà lôi cuốn người ta, con không tin. Rồi cũng dịp may, cũng nhờ các bạn lên đây gặp gia đình chị Kasim, cũng như là anh Dominic con thấy sắc diện khuôn mặt của họ, con thấy ngạc nhiên... Họ tu như thế, trong khi hồi trước đó con thấy nhiều bậc tu hành nhưng mặt đầy những vẻ tham, si; họ chỉ là khoác cái áo bên ngoài thôi, bên trong đó là họ giả tạo. Bây giờ thấy những người thường đây, họ hy sinh, họ hy sinh rất nhiều, và tới khi con được kêu lên làm cái thiền đường này, con chỉ là một công tác tình nguyện làm cái việc mà, cái việc xã hội mà hồi nhỏ con đã nguyện làm. Và đến đây thấy, con hiểu thêm những hy sinh khác cao cả hơn để làm một cái việc làm bất vụ lợi này, là con đã làm một cái gì, Thầy đã làm một cái gì để lôi cuốn những cái tình cảm, những tinh thần đó? Và con chỉ ao ước, con chỉ nói đùa thôi: phải chi nếu mà tôi không đi làm, tôi thất nghiệp, tôi xin học một khóa, thì lúc đó có hai chỗ làm, nhưng cuối cùng là con thất nghiệp thật. May mắn, may mắn vô cùng, và thiêng liêng vô cùng... Dạ, con được học đây, con khóc đây, con giải cái trước. Thầy nói đúng, nhiều câu hỏi hỏi Thầy, con định hỏi Thầy, nhưng mà Thầy đã trả lời hết. Con sướng quá, vui

quá, con khoái lắm Thầy, con muốn nhảy nhót, lòng con muốn bay bay bay phơi phới, nhưng mà con biết rằng ngày mai đây con xa Thầy, là chắc chắn cái bản tánh của con sẽ còn trở lại. Con có hai câu hỏi con xin hỏi Thầy, xin Thầy trả lời dùm, Thầy giúp cho con biết cái sự kiêu ngạo từ đâu nó phát và làm sao cho nó hết, đó là câu hỏi thứ nhất của con.

Đức Thầy: Sự cống cao ngạo mạn cũng là ở trong sự tâm tối mà thôi. Lúc anh tu là đâu có phải ông thầy chùa độ anh tu được, ông thượng tọa độ anh tu được! Ông Phật độ anh tu! Phải nhớ! Khi anh bước vô chùa là anh có chiêm ngưỡng hình của Thích Ca, anh chiêm ngưỡng sự thanh tịnh và anh đọc những sách từ bi của Ngài, anh mới đi tu. Nhưng mà tại sao cái ông giữ chùa như vậy? Vì ông giữ chùa đã thờ ông Thích Ca, nhưng mà không hành như ông Thích Ca, thì cái hành động của ông là cũng như người phạm mà thôi; anh phải hiểu chỗ này! Thì anh tha thứ ông, bởi ông có phận sự chỉ giữ chùa để phụng thờ cái chơn lý đó, cho mọi người kế tiếp tới truy tầm chân lý và truy nghiệm, suy ngẫm cái dung nhan 36 tướng tốt của Đức Thích Ca. Mà Đức Thích Ca làm gì mới thành Phật? Đó! Anh phải hỏi! Hỏi ngược lại chính mình: Tôi tới đây tôi tìm cái gì? Tôi tìm ông Thích Ca. Mà ông Thích Ca làm gì thành Phật? Ông cũng có vợ có con, mà ông tu bằng cách nào thành Phật? Vì anh sơ ý chỗ này, nếu anh tìm ngay lúc đó thì ngày nay anh cũng là một vị Phật! Anh giải bỏ tất cả những sự bi ai của nội tâm mà tiến tới sự từ bi thật sự. Chính Ngài ngồi trên bàn, bằng xi măng, đâu có hoạt động được, nhưng mà mọi người vô nhìn dung nhan Ngài là phải quỳ lạy, trút những gánh nặng, những tâm tư đau khổ, trút vô trong cái hình nộm đó - nội một chút kỷ niệm sơ sơ của thế gian để lại... Nhưng mà ông thầy chùa là ông chỉ phục vụ cái chùa đó thôi, ông bản tánh người thường. Chính mấy người không biết, tưởng ông thầy chùa là ông Phật và đề cao lên, thành ra mình bị lầm lạc mà không hay! Chính mình gạt mình chớ đâu ông thầy chùa gạt

mình, vì tánh ổng tánh phàm mà. Đó! Cho nên anh gõ đầu thầy chùa, thì anh cũng có tội nữa! Bởi vì ông này, ông giữ chùa, chứ ổng không phải ông Phật, đó là anh có tội: cái tội công cao ngạo mạn, và cái tội anh không hiểu cái nhiệm vụ và trình độ của mọi người. Khi anh hiểu nhiệm vụ và trình độ mọi người, anh gõ đầu nó là anh độ cho nó. Còn anh không hiểu trình độ của nó mà anh gõ cho nó là anh đập tim anh, anh khỗ ở chỗ đó, khỗ trong cái tánh công cao ngạo mạn của chính mình, rồi ôm công cao ngạo mạn đó, rồi thù hiềm những người tu! Không phải là tất cả ba vị thầy chùa đó, nhưng mà còn cả triệu vị thầy chùa cũng đã thành công mà mình đâu có biết. Mà mình đâu có phải đi theo thầy chùa để tu; mình theo chiêm ngưỡng cái dung nhan của Đức Phật mà mình tìm cái đường lối trở về với chơn lý, coi thử mình có thể thực thi như Ngài không! Thì ông thầy chùa kia có mắc mớ gì mình đâu mà mình thù nghịch ổng? Ông làm theo cái nghề chuyên môn của ông mà thôi, chuyên môn giữ chùa mà, tánh phàm giữ chùa vậy thôi, đâu có làm cái gì mà mịch lòng mình! Cho nên mình thấy mình có tội, thấy chưa?

Càng ngày anh càng thức tâm trên đường đời, anh thấy rõ rồi. Chơn Lý trên đường đi: tôi phải làm tôi mới có sống; tôi đã đi lính mà tôi phải đảng hoàng; tôi là một người yêu nước, yêu quốc hồn, yêu xứ sở tôi; tôi chịu hy sinh bất cứ giá nào mà người khác không! Người khác bán nước ăn, lấy tiền bỏ túi, nhưng mà cái đó đâu cần anh đánh, cần anh giận đâu? Không! Những người đó họ vì tham, họ rước rác vào tâm, họ hành khổ họ rồi gia cang họ kết quả không có yên. Luật Trời có. Nếu anh tin Phật thì luật Trời có, luật của Phật có, thì phạt họ triền miên. Rốt cuộc anh thấy dù cho họ có bỏ xứ, họ hốt bạc bỏ ra đi, rốt cuộc giờ phút lâm chung họ thế nào? Anh chưa thấy điều này.

Có luật Trời; không thể nào tránh khỏi, không cần anh trị, nhưng mà anh sửa lại, anh sửa cái tâm thức của anh, càng ngày càng cao, càng siêu diệu, càng cởi mở, càng hòa đồng, càng yêu thương

nhơn loại, càng yêu thương đồng bào, càng yêu thương xứ sở, thì cái con đường đó chính anh đã hành và ảnh hưởng người khác. Còn anh nói: “Tôi giận mấy cái thằng đó...”, thì tự nhiên người khác đâu có học được cái hạnh của anh, vì nhờ mấy người đó mà đưa tài liệu cho anh để anh có cơ hội thức tâm, sửa tâm và đẹp hơn, tốt hơn, để cứu vớt đồng bào ở xứ sở của chúng ta. Tại sao anh không hành? Cũng là một cái lỗi nữa! Tại sao anh không hành? nhờ người đó, những người tham lam đó, những cái chiếc xe lật đi trước mà bị lật xuống hố như thế đó, anh đã thấy rồi, hậu quả của nó không có bao giờ tốt. Tại sao anh không sửa mà để ảnh hưởng chúng sanh?

Cho nên ngày hôm nay anh có duyên lành về với Vô Vi, anh kêu ở đây cho anh một cái bài Quốc Hồn để anh đọc, và anh sẽ hành trở về quốc nội của anh, trở về cái Tiểu Thiên Địa này, quân bình, cởi mở, khai triển hòa hợp với càn khôn vũ trụ, anh mới thấy, mới kêu bằng lập quốc trở lại. Còn nếu chúng ta còn sân si, còn thù hận, làm sao chúng ta khôi phục được một quốc gia ta yêu dấu trong niềm tin của chúng ta đây? Cho nên phải hết sức từ bi mới cứu độ được. Hỡi chớ luật Trời có không? Có hết! chúng ta không lo. Sự ác ôn nó sẽ bị ác ôn vậy xéo, và chúng ta nhân cái cơ hội làm người này là kỳ chót mà biết tu, lập lại quân bình, học từ bi và thực hiện từ bi, thì khôi phục; bất chiến tự nhiên thành, anh thấy rõ không?

Cho nên tội ta, ta không hiểu đó thôi; không nên trách người khác, bởi vậy từ rày về sau anh gặp tôi, tôi cũng như anh; trước kia tôi cũng có đầu óc như vậy: ghét, ghét những người ăn hiếp, người ăn hiếp người là tôi bất bình, tôi không chịu. Nhưng mà ngày hôm nay tôi tu rồi tôi thấy rằng: tôi biết trách người khác mà không biết trách tôi. Tôi biết rày người khác tham lam mà tôi không chừa sự tham lam, cho nên tôi phải tu. Tôi tu rồi tôi mới thật sự hy sinh cho tất cả, ngày lẫn đêm học hỏi để cống hiến, ngày lẫn đêm học hỏi để cống hiến chuyện hữu ích và để cho họ tự thức, tự

dẫn tiến, và họ không phải lệ thuộc với tôi. Tôi không có quản lý họ. Pháp này tôi đưa ra, họ hành, họ là chủ của pháp, và họ sẽ khai triển cái pháp và họ sẽ tận độ cho chính họ ảnh hưởng người khác. Cho nên chúng ta có nhiều chùa, nhiều tâm linh, nhiều cơ sở, nhiều Phật chớ không phải một ông Phật, anh thấy chỗ đó không? Cái thức bình đẳng hòa đồng mà anh mong muốn cũng như tôi mong muốn.

Cho nên ngày hôm nay chúng ta tương ngộ nơi đây nên nắm cái cơ hội này, và thực hành để đi tới. Từ lúc anh giận hờn, bây giờ dẹp hết; anh đi trong cái chỗ từ bi mọi người phải kính phục quỳ trước mặt anh mà anh cũng không cần thấy cái sự quỳ nữa. Lúc đó anh mới thấy cái giá trị và anh cũng không nên chấp ông thầy chùa, ông thượng tọa, ông cha... bởi vì mỗi người cái nhiệm vụ mỗi cái trình độ khác nhau. Chân lý thì sờ sờ. Kinh Phật lúc nào cũng sống động, kinh của Chúa lúc nào cũng sống động, coi người phụng sự có thực hiện đúng như Ngài hay là không. Cái đó là cái chuyện bề ngoài, còn coi ta chịu làm không? Nếu ta chịu làm thì ta có cơ hội cứu độ ta và cứu độ chúng sanh..

Thành thật cảm ơn sự đóng góp của anh.

Bạn đạo: *Thưa Thầy con còn một câu hỏi nữa. Cái tánh tình con thì nó bất định, nó hay thay đổi, vui buồn nó hay thay đổi liên liền, rồi vấn đề làm cái việc gì đó, không làm tới nơi tới chốn, xin Thầy chỉ giáo dùm.*

Đức Thầy: Cái đó là mất quân bình như tôi đã nói đó, tôi nói hết rồi: mất quân bình. Bây giờ anh cứ thực hiện cái pháp này, nó lập lại quân bình cho chính anh, rồi lúc đó rồi anh thấy rằng: “Té ra mình mất quân bình thôi!”. Nó thay đổi cũng như người say rượu mà, bây giờ uống vô: “Ê, tao uống ba ly nữa tao cũng không sợ nữa...”, rồi chút nữa say cái mệt rồi: “Thôi, cứu dùm em...” cũng có thay đổi vậy, thấy không? Rồi mình thấy cái đó rồi mình mất quân bình, bây giờ cái pháp này ,

Soi Hồn để cho anh khứ trước lưu thanh, và làm Pháp Luân Thường Chuyển cho anh khứ trước lưu thanh anh trở lại với sự quân bình, hòa đồng với càn khôn vũ trụ thì anh nói một là một hai là hai, không có thay đổi. Thay đổi làm gì, không có lợi. Chuyện không cần thiết anh không có làm. Chớ còn anh sống lâu lắm, anh cứ lo tu đi. Sống lâu cho nên ông Trời cho học, những cái tài liệu đó để chi anh biết không? Để tạo thành một món quà quý của chúng sanh ở tương lai. Sự nhầm lẫn của anh khôi phục lại, và anh sẽ đạt tới sự quân bình, và tâm anh tận độ chúng sanh: vàng không đổi, vàng không đổi! Anh thấy không? Mà lời nói của anh luôn luôn có chứng nghiệm, có bằng chứng, vì anh qua những cái trạng thái đó là phải có bằng chứng. Cái bằng chứng đó không có người khác chối cãi được. Thay vì những người học trong trường ra tu rồi mượn cái hành động của anh mà đi nói là sai, còn cái này là anh hành động thực tế và chứng nghiệm như vậy: “Tôi có gõ đầu ông thầy chùa, nhưng mà bây giờ tôi tu rồi tôi thấy tôi có lỗi, ông thầy chùa không có tội gì”, thấy không? Ông sẽ có tội đối với chúng sanh, nếu ông giữ chùa mà ông làm bậy, chúng sanh sẽ phạt ông, mà ông Trời cũng sẽ có chỗ giáo dục ông, ông phải học đạo trở lộn lại ở Địa Ngục, rồi ông mới được lên làm người. Đó, nó có luật hết. Cho nên đẳng này chúng tôi có Luân Hồi Du Ký, Nhân Gian Du Ký, Địa Ngục Du Ký, Thiên Đàng Du Ký, anh rảnh anh đọc đó tự nhiên anh khai mở tâm anh, rất rõ ràng.

Bạn đạo: Con xin tạ ơn Thầy!

Đức Thầy: Cảm ơn!

HƯỚNG TÂM CẦU NGUYỆN

Hội Ái Hữu Vô Vi Hoa Kỳ Miền Nam California xin thông báo bạn đạo Nguyễn Ann Khang (chồng là Quách Thanh Minh) sanh ngày 15 tháng 10 năm 1951 thuộc Thiên Đường Lưu Tâm miền Nam California, vừa từ trần lúc 12:01 sáng ngày 12 tháng 5 năm 2016, hưởng thọ 65 tuổi. Kính xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho bạn đạo Nguyễn Ann Khang được siêu thăng tịnh độ. Thành thật cảm ơn quý bạn đạo.

Gia đình chân thành cảm ơn.

THƠ BẠN ĐẠO

Thầy Dìu Con Tu

Thầy đã dìu con đoạn đường dài
Cùng con chịu khổ cõi trần ai
Thầy nắm tay con cùng con bước
Chẳng màn thế sự bước miệt mài

Thầy đã dìu con đoạn đường tu
Con đã cùng Thầy bước ngao du
Năm Châu bốn biển dự Đại Hội
Thuyết giảng giúp con giải tâm mù

Thăm viếng từng nơi trên địa cầu
Học hỏi không ngừng hiểu thâm sâu
Hiểu mình, hiểu người nơi nước bạn
Văn minh tiến hoá khắp toàn cầu

Thầy đã dìu con trong Đạo Đời
Cùng con vượt khổ đời chơi vui
Giúp con tiến hoá Thầy đầu ngai
Dạy con tu hành tâm thanh thoi

Ôi! Sao thương quá Thầy kính yêu
Hy sinh vì Đạo Thầy dắt dìu
Dìu dắt con khờ về bến giác
Giúp con khai mở đạt tâm siêu

Nhớ lời Thầy dặn lúc chia ly
GIỮ TÂM THANH TỊNH đừng sầu bi
Dù thân xác Thầy không còn nữa
Thầy vẫn cùng con tiến bước đi

Thầy đi cùng con trên đường tu
Tình Thầy rộng che như chiếc dù
Tình thương bao la Thầy trải rộng
Thầy mong con khờ quyết chí tu

Nhớ Thầy gắng hành Pháp Vô Vi
Tu hành sửa tánh con khắc ghi
Niệm Phật tham thiền nguyện tinh tấn
Đường tu cố giữ cùng Thầy đi

Thủy Bùi. Missouri 9/5/2016